

SÁTRADBAN

Kispál Csilla

Sátradbán

Eljövök Hozzád, én csapzott vándor,
hogy ölelésed egészszé tegyen,
szíved dallama szívembe szálljon
s visszhangozzék az éteren.

Elrejt majd engem sátorod árnyéka
s fényedben lassan felderengek.
Beléd simulok s felvidulok majd,
ki most még búsan merengek.

Hadd süvítsen odakinn az idő
s nyugodjon itt le ránk a csend.
Felejtsem el a testem súlyát
s öledben lehessen gyermek újfent.

Odakinn hiénák hangja
borzolja fel a levegőt
s a legyőzött halál önmagát gyászolja
egy levéltelen, száraz fa előtt.

Nem sejtik még a törpe lelkek,
kik a hegyen rongyokon marakszanak,
hogy gyanútlan, felfuvalkodott szívükben
már ébredésre kész a mag.

Forrás: www.keresztenydalok.hu